

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. Карнобат, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРНОБАТ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тонка В. Мархолева

при участието на секретаря Петя Н. Ганчева
като разгледа докладваното от Тонка В. Мархолева Гражданско дело № 20232130100194 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „УниКредит Булбанк“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „Св. Неделя“ № 7, регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК 831919536, чрез пълномощник адвокатско дружество „Б. и Стоянова“ чрез представляващия адвокат И. Б., БАК с адрес на кантората: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ №16, ет. 2, офис 206 против М. Д. Д. с ЕГН ***** и адрес в ***** чрез назначения особен процесуален представител адв. В. П., БАК с адрес на кантората в гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ №5, ет. 1 с която се претендира да бъде признато за установено спрямо ответника, че последният дължи на ищеца следните суми по Договор за кредитна карта на физически лица №CCIR-411-00167-2017 от 22.08.2017 г.:

1. 447, 53 лв. главница, ведно със законната лихва от 18.02.2022 г. до окончателното изплащане на задължението;
2. 61, 38 лв. лихви за просрочена главница;

Претендират се и разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в настоящото производство, както и разноски по чгд №151/2022 г. на КРС в размер на 132 лв. адвокатско възнаграждение и 25 лв. държавна такса.

Твърди се в **исковата молба**, че между ищецът и ответника е бил сключен Договор за кредитна карта за физически лица №CCIR-411-00167-2017 от 22.08.2017 г., съгласно който УниКредит Булбанк АД като кредитор е предоставила на ответника, кредитен лимит в размер на 500 лева. Сочи се, че усвоеният кредитен лимит, за да не бъде блокирана кредитната карта, е следвало да бъде погасяван поне с минимална месечна вноска в размер на 15 лв. от 1-во до 15-то число на месеца, следващ периода на клиентски плащания, след която дата се начислявали лихви върху усвоената и непогасена сума по кредитния лимит. По кредита не се е договарял погасителен план с установени месечни погасителни вноски, а погасяването на дължимите суми се извършвало чрез внасяне на средства или осигуряване на достатъчно салдо по картовата сметка (чл.8.5 от Договора), като банката имала право на директен дебит. Уговорено било в случай, че не бъдат осигурени достатъчно средства по

картовата сметка, за да се погаси минималната вноска към 15-то число на месеца следвало да се начислят лихви върху усвоената част от кредитния лимит. Ищецът изтъква, че кредитополучателят не е изпълнил основното си задължение за осигуряване/вносяне на достатъчно средства по картовата сметка за погасяване на усвоените суми, поради което към дата 22.05.2021 г. поради липса на достатъчно салдо по картовата сметка на ответника за погасяване на минималните погасителни вноски за главница по усвоените суми от кредитния лимит през месеците февруари 2021, март 2021 г., април 2021 г. и май 2021 г. вкл., на основание чл.10.1.1 от Договора, усвоеният кредитен лимит е обявен за изцяло предсрочно изискуем, считано от 22.05.2021 г. Банката е начислила и мораторни лихви по чл.7.2 от договора, за които обстоятелства на ответника е връчена Покана за доброволно изпълнение с уведомление за обявената предсрочна изискуемост и дължимите суми с изх. №26732/07.07.2021 г., получена на 08.09.2021 г. чрез ЧСИ по реда на чл. 47 от ГПК. Сочи още, че до настоящия момент задължението не е погасено, поради което пред КРС било образувано и гореспоменатото чгд №151 от 2022 г., както и настоящото дело.

Ответникът М. Д. чрез назначения му особен представител оспорва ищцовата претенция като неоснователна. Заявява в отговора на исковата молба, че ищецът се позовава на това, че длъжникът е уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост при спазването на правилата на чл.47 от ГПК като връчването е извършено чрез ЧСИ Делян Николов с рег. №804 на КЧСИ на дата 08.09.2021 година. Счита последното за нон-сенс, тъй като съгласно приложения по делото договор той е с краен срок на действие 31.08.2019 г., поради което нямало как кредитът да е обявен за предсрочно изискуем след изтичането на крайния срок за погасяване на дължимите по кредита суми. Твърди, че не са представени доказателства за продължаване срока на договора, които да оборят по категоричен начин това твърдение. Счита, че събраните по делото доказателства установяват единствено договорната обвързаност между ответника и Банката, по силата на сключения договор за банков кредит, неговия размер, както и възможностите за обявяването му за предсрочно изискуем, но не и подлежащо на изпълнение вземане на посоченото в исковата молба основание. Неустановен бил останал и размерът на процесното вземане към датата, на която се счита за прекратен договора - 31.08.2019 година, поради изтичането на неговия срок. Твърди още, че доколкото падежът на цялото задължение е настъпил на крайната дата, посочена в договора - 31.08.2019 година, вземането било изискуемо съгл. чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД. Тъй като обаче, ищецът се е позовал единствено на настъпила предсрочна изискуемост на вземането на основание разпоредбите на договора за кредит и ОУ към него, сочи, че съдът би бил лишен от възможността да вземе предвид този факт, тъй като това би довело до произнасяне извън наведеното от страните основание, което би довело до недопустимост на съдебното решение. Допълва, че за разлика от прекратителния срок, който има за последица прекратяване на облигационната връзка, падежът е уговорен срок за изпълнение, с изтичането на който настъпва изискуемостта на главното вземане, длъжникът изпада в забава и възниква отговорността за вреди от неизпълнението, но договорът не се прекратява, което представлявало съвсем различен правен институт. Не са ангажирани и доказателства за размера на вземането към 31.08.2019 г. В тази връзка моли за изцяло отхвърляне на ищцовите претенции.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

РС-Карнобат е сезиран с предявени при условията на обективно кумулативно съединяване установителни претенции с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД – за признаване за установено съществуването на вземания по договор за кредитна карта, за които е издадена заповед за изпълнение. Към първоинстанционното производство е приложено чгд № 151/2022 г., в рамките на което с разпореждане от №221 от 18.02.2022 г. по повод заявление на ищеца по чл. 417 от ГПК е

разпоредено да се издаде заповед за изпълнение на парично задължение за 447, 53 лв. главница, ведно със законната лихва от 18.02.2022 г. до окончателното изплащане на задължението; 61, 38 лв. лихви за просрочена главница от 16.02.2021 до 17.02.2022 г., както и за разноси в размер на 132 лв. адвокатско възнаграждение и 25 лв. държавна такса. Издадена е заповед №99 от 18.02.2022 г., както и ИЛ №103 от същата дата, по който е образувано изп. дело №118 от 2022 г. при ЧСИ Делян Николов в гр. Бургас, в рамките на което е издадена Покана за доброволно изпълнение, връчена на длъжника при усл. на чл. 47, ал. 1 от ГПК – чрез залепване на уведомление на 21.11.2022 г. В законния двуседмичен срок длъжникът не се е явил да получи книжата в кантората на ЧСИ, като съдът с определение №23 от 12.01.2023 г., получено на 08.02.2023 г., е указал на заявителя, че може да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок и на осн. чл. 415, ал. 2 от ГПК е спрял производството по събиране на вземането по изп. дело №118 от 2022 г. Пред КРС в срок е предявен иск по чл. 422 от ГПК, съдържащ обстоятелства и искане, съответни на заявеното по реда на чл. 417 от ГПК в заповедното производство. Последното обуславя допустимостта на настоящото производство.

По делото е представен Договор за кредитна карта за физически лица №ССIR-420-00167-2017 от 22.08.2017 г., сключен между „Уникредит Булбанк“ АД и М. Д. Д. (л. 10-13 вкл.), носещ неоспорените подписи на страните. По силата на така възникналото между страните правоотношение кредиторът е поел задължение да предостави на потребителя кредитен лимит в размер на сумата от 500 лв. по картова сметка №BG63UNCR70001523043946, по която има издаден и електронен платежен документ – кредитна карта. Посочено е че предоставения кредит може да се ползва и по сметка, от която банката има право на директен дебит. Същият представлява револвиращ потребителски кредит, който кредитополучателят усвоява посредством всякакви трансакции – теглене в брой от банкомати АТМ, плащания, чрез терминални устройства и др. Уговорен е и краен срок за възстановяване на кредита, а именно – т. 3.2., т. 3.4. т. 3.5 – 31.08.2019 г., но в т. 6.1. е предвидено в полза на банката автоматичното му едностранно продължаване за срок от 24 м. при запазване на останалите условия по договора, ако кредитополучателят изрично не поиска прекратяването му, за което доказателства не са представени. Върху усвоената сума се начислявала месечна лихва съгласно определения месечен лихвен процент. Съгл. т. 2.1. от договора месечният лихвен процент за всеки отделен месец през срока му на действие е в размер на 1,00% върху усвоената сума, т.е. ГЛП е 12 %. Видно от т. 2.2 е установен годишен процент на разходите, който да се определя от и в рамките на лихвения процент на банката. Посочено е в изр. 2 на т. 2.2, че таксите за обслужване и обработка на операции с картата се определят въз основа отделен Договор за предоставяне на платежни услуги чрез използване на банкови карти като ел. платежни инструменти, където се определя и размерът им съгл. Тарифа за ФЛ на банката, според вида на ползваните услуги, за които се начисляват. С разпоредбата на т. 3.1 от Договора е установено, че минималната наличност, която следвало да се поддържа по картовата сметка възлиза на 15 лв. Съгл. т. 3.1.2. погасяването на месечната дължима вноска е следвало да се случва от първо до петнадесето число ежемесечно, като банката имала право да блокира кредитния лимит по сметката на 31-вия ден от възникване на всяко просрочие. Т. 7 е наименована „Лихви“, като т. 7.2. предвижда, че когато до и/или на датата на издължаване кредитополучателят не е погасил в пълен размер ползваната част от кредитния лимит през предходния период за клиентски плащания, той дължи на банката лихва върху целия дълг: формиран от теглене на пари в брой; формиран от безкасови плащания до датата на частично погасяване и лихва върху непогасената част от датата на частичното погасяване до последния ден на периода за клиентски плащания.

По делото са приети като доказателство и Общите условия на банката, за банкови карти за ФЛ и за предоставяне на платежни услуги чрез използване на банкови карти като електронни платежни инструменти (л. 14-24 вкл.), които договорът обявява за неразделна

част от него. Общите условия не са подписани от кредитополучателя. В самия договор за кредитна карта за ФЛ се съдържа изявление, че ответникът Д. е запозната с ОУ, приел ги е и ги подписва на всяка страница, без последното да е фактически сторено.

По делото е представена е приета и покана за доброволно изпълнение изх. № 26732 от 07.07.2021 г. (л. 30), с която банката е поканила длъжника доброволно да заплати дължимите суми в 14 дневен срок от получаването ѝ, след безрезултатното изтичане на който е съобщила, че ще прибегне до принудително изпълнение, обявила е, че счита кредита за предсрочно изискуем от дата 22.05.2021 г. Поканата е придружена и от разписка (л. 31-32) съдържаща описаните действия по връчване, извършени от връчител при ЧСИ Делян Николов, който на 26.08.2021 г. е залепил уведомление по чл. 47 от ГПК на актуалния постоянен и настоящ адрес на лицето, след направена справка, че за последното няма регистрирани действащи трудови договори.

Прието като доказателство е и извлечението от счетоводните книги, което съдържа подробно описание по дати на транзакциите и банковите операции (теглени, частично погасяване, начислена лихва – л. 26-27).

От изслушаната в производството по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за периода от 09.12.2017 г. до 29.04.2021 г. е усвоена сума в общ размер от 3 150, 51 лв., от която сумата от 2 966, 98 лв. – теглени суми в брой, и сумата от 183, 53 лв. – начислени такси за плащания чрез терминални устройство. Вещото лице е посочило, че за периода от 09.12.2017 г. до 29.04.2021 от ответника са извършвани вноски в общ размер от 2 845, 08 лв., с които е погасена главница от 2 702, 98 лв., лихва от 142, 10 лв. Вещото лице е дало заключение, че непогасеният остатък от задълженията е за сумата от 447, 53 лв. за главница и е изчислило дължимите лихви за просрочена главница от датата на твърдяното от банката настъпване на предсрочна изискуемост, от датата на уговорения краен срок на договора и към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК. Съдът цени заключението на вещото лице като компетентно и безпристрастно изготвено, поради което възприема фактическите (доказателствени) изводи, до които вещото лице е достигнало.

При така установените обстоятелства съдът приема, че между страните по делото е сключен договор за издаване на кредитна карта, като чрез използването ѝ картодържателят усвоява отпуснатия от банката кредит в пределите на уговорения лимит. Този договор е консенсуален, двустранен, възмезден и комутативен – правните последици настъпват при съвпадане на волеизявленията на страните по него, като за тях се пораждат взаимни права и задължения, чието предметно съдържание е известно на страните при сключването на договора.

Приложима към процесното правоотношение е Наредба № 3/18.04.2018 г. за условията и реда за откриване на платежни сметки, за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти, в която са уредени съществените характеристики на договора за банкова карта, а също и редът за издаване и правилата за използване на банковите карти. Съгласно чл. 26 от същата наредба, платежната карта е вид персонализиран платежен инструмент (дебитна или кредитна карта), който се използва многократно за идентификация на оправомощения ползвател на платежни услуги и за отдалечен достъп до платежна сметка и/или до предварително договорен кредитен лимит и с който могат да се извършват платежни и справочни операции. Установено е, че платежната карта е собственост на доставчика на платежни услуги, издател на картата, като платежната карта се издава за определен срок. Името на оправомощения ползвател се поставя върху лицевата ѝ страна. С разпоредбата на чл. 26, ал. 7 от Наредбата изрично е установено, че доставчикът на платежни услуги, издател на платежната карта, я предоставя на разположение на оправомощения ползвател на платежни услуги в срок не по-дълъг от 10 дни от сключването на рамковия договор за платежна карта.

Следователно и при съобразяване на посочените разпоредби съдът намира, че възникване на процесното вземане по договора за кредитна карта е обусловено от установяване на правнорелевантното обстоятелство, че кредитната карта е била реално предадена на оправомощения държател. Това е така, доколкото чрез използването на това техническо средство – кредитната карта, картодържателят може да сключва сделки в търговски обекти, които са технически оборудвани да приемат плащания посредством картата, както и да тегли кредит в брой срещу задължение от негова страна да погасява на месечни вноски предоставените му кредити и да заплаща такси.

С Решение № 10 от 19.07.2016 г. по т. д. № 3386/2014 г., т. к., I т. о. на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК е дадено разяснение по въпроса относно правилата за фактическо предаване на кредитна карта, който включва и въпросите относно доказателствената сила и задължителното съдържание на протокола, удостоверяващ предаването на кредитната карта. в посоченото решение касационната инстанция приема, че независимо от липсата на изрична регламентация относно срока и реда за предаване на банковата карта, безспорно едно от задълженията на издателя ѝ е да я предаде на картодържателя, за да може да бъде използвана за извършване на платежни операции. Няма изрично изискване за предаването на банковата карта да бъде съставян протокол, но доколкото предаването е съществено задължение по договора, то при спор между страните относно изпълнението на договора в тежест на издателя е да докаже изпълнението на това задължение. При липса на съставен протокол, няма пречка доказването да стане с всички допустими доказателствени средства - други писмени документи, в които получаването на картата е удостоверено от издателя, свидетелски показания и т. н.

В този смисъл и като съобрази посочената практика съдът намира, че предаването на банковата карта може да бъде установено и с други писмени доказателства, а не само чрез съставянето на протокол, в който смисъл са възраженията на особения представител на ответника, релевиращи в отговора на исковата молба, както и в писмената защита по делото. Това правнорелевантно обстоятелство се установява от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, доколкото вещото лице е констатирало, че във връзка с възникналото правоотношение кредитната карта е използвана, като начислените задължения са били частично погасявани от ответната страна, вкл. чрез плащане на ПОС терминал. Ако картата не е била предоставена на ответната страна, то не би било възможно да се извършват погасявания по кредитната линия. Не би могло да се приеме, че приетите от експертизата плащания на частични суми по дълга, отнесени последователно за погасяване на главницата и лихвите по кредита, са били резултат от директен дебит от страна на банката, тъй като в договора не е посочен, че такъв може да бъде извършван по картовата сметка. При все че извършените частични погашения по картовата сметка представляват и извънсъдебно признание на дълга, то те установяват личното ползване на кредитната карта.

По отношение на породеното между страните облигаторно правоотношение следва да намерят приложение разпоредбите на Закона за потребителския кредит, доколкото заемното правоотношение, представлява такова по смисъла на чл. 9 ЗПК. Съгласно посочената разпоредба договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. В случая вземането по договора за издаване на кредитна карта, който представлява револвиращ кредит, тъй като до размера на покритието (лимита) кредитополучателят може да упражнява правата по договора за кредит, е разсрочено доколкото страните са уговорили, че картодържателят може да върне в уговорения срок или цялата усвоена сума или минималната месечна вноска, за продължаващото действие на

договора и за упражняване възможността за ползване на остатъка от отпуснатия кредитен лимит.

В разпоредбите на договора е установено, че изискуемостта за заплащане на задължението, което е в размер на поне минималната погасителна вноса от 15 лв., е на 1-во до 15-то число на всеки месец. В случая от представените в производството по делото доказателства (описание на банковите операции – л. 26, 27 по делото и приложената към експертизата таблица по графа „Погасяване“) се установява, че от 29.01.2021 г. до 29.04.2021 г. погашения по картовата сметка не са били извършвани, съответно наличност по картата не е поддържана, поради което на основание чл.10.1.1 от Договора, банката е предвидила в счетоводството си, че започва да начислява лихва, считано от 16.02.2021 г., която лихва се твърди в обстоятелствената част на исковата молба е била начислена съгл. т. 7.2 върху целия размер на усвоения и непогасен кредитен лимит.

Заклучението по съдебно-счетоводната експертиза е установило размера на усвоените суми за изследвания период и осъществените плащания от страна на длъжника. От приетата по делото СИЕ се установява, че кредитната карта е ползвана за периода от 09.12.2017 г. до 02.11.2020 г., включително, като е усвоен кредит в общ размер от 2 966, 98 лв., от който е останала непогасена главница от 447, 53 лв. Установено е, че последното плащане в размер от 60 лв. е осъществено на 15.01.2021 г. Вещото лице е установило, че след приспадане на така направените плащания е останала непогасена сумата от 447, 53 лв. за главница и сумата от 35, 06 лв. за лихва за просрочена главница по т. 7.2 от договора за периода на просрочие до 09.09.2021 г., съответно – 35, 21 – до 09.09.2021 г., като законната лихва възлиза според експерта от 08.09.2021 г. до 18.02.2022 г. на 20,39 лв., а от следващия ден до датата на подаване на заявлението – на 20, 26 лв.

По претендираната лихва от 16.02.2021 г. до 17.02.2022 г. с посочено основание в обстоятелствената част на исковата молба т. 7.2 от договора следва да се има предвид следното : Въпросната клауза, въпреки, че е наименована „Лихва“, няма възнаградителен, а неустоечен, мораторен, санкционен характер, като в т. 7.2. дължимостта ѝ е обвързана от непогасяване от страна на длъжника в пълен размер на ползваната част от кредитния лимит през конкретния отчетен период, като видно от приложените счетоводни извлечения (л. 25) банката е счела, че е настъпило на 16.02.2021 г. В Решение № 92/16.06.2009 г. по т. д. № 467/2008 г., II т. о., и Решение № 58/15.04.2009 г. по т. д. № 584/2008 г., II т. о., ВКС приема, че уговорената в договор за кредит предсрочна изискуемост на задължението не настъпва автоматично с факта на неплащане на вноски с настъпил падеж, а с упражняване на правомощието на банката да направи кредита предсрочно изискуем. С Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС в т. 18 бе прието, че вземането, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, но и след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост. С оглед на така дадените разрешения моментът, в който настъпва предсрочната изискуемост на кредита, е датата, на която волеизявлението на банката, че счита кредита за предсрочно изискуем, е достигнало до длъжника – кредитополучател, и то ако към този момент са били налице обективните предпоставки за изгубване на преимуществото на срока. В този момент целият или неплатеният остатък по кредита е изискуем по отношение на кредитополучателя. Волеизявлението на банката – кредитор следва да е обективизирано в писмен документ и да съдържа ясно изразено позоваване на обстоятелствата по чл. 60, ал. 2 на Закона за кредитните институции или на обстоятелства, уговорени в договора, които дават право на кредитора да упражни правото да обяви предсрочна изискуемост на кредита. В писмения документ кредиторът може да определи и срок за изпълнение на задължението от длъжника, но във всички случаи

волеизявлението за обявяване на предсрочната изискуемост следва да е изрично и недвусмислено. Предсрочната изискуемост на вземането настъпва от датата на връчване на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на кредитора, ако към този момент са били налице обективните предпоставки, обуславящи изискуемостта.

В конкретния случай следва да се приеме, че уведомлението за обявяване на предсрочна изискуемост на сумите по договора за кредитна карта е получено по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК на 08.09.2021 г., до която дата следва да бъде начислена и „лихвата“ по т. 7.2. от договора. Не може да се приеме, че след тази дата продължава да се дължи лихвата, предвидена в договора, който е продължил действието си, въпреки че в поканата за доброволно изпълнение, съдържаща уведомлението за настъпване на предсрочна изискуемост и предупреждение, че след 14 дн. срок ще се пристъпи към принудително изпълнение, няма изрично изявление за прекратяване на последния. Като се имат предвид и разпоредбите на т. 10.3.5, т. 11, т. 11.1. 2 от договора, както и че последното би било изключително във вреда на потребителя, не би могло да се приеме за установено, че и след настъпване на предсрочната изискуемост, се дължи лихвата по т. 7.2. Съгл. ТР№3 от 2017 г. по т.д. №3/17 г. на ВКС размерът на вземането при предсрочна изискуемост по договор за кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. За периода до настъпване на предсрочна изискуемост размерът на вземането се определя по действащите до този момент договорни условия. Следователно от 09.09.2021 г. до 17.02.2022 г. дължимата лихва за просрочена главница би следвало да се изчисли на база законната лихва. На осн. чл. 162 от ГПК дължимата лихва от 16.02.2021 г. до 08.09.2021 г. следва да бъде изчислена върху просрочената главница от 447, 53 лв. при годишен лихвен процент 12 % на база 360 дни, наброяващи общо 205 дена на 30, 58 лв. Останалата част от дължимата лихва следва да е в размер на законната такава, която се изчислява за периода от 09.09.2020 до 18.02.2022 г. в размер на 20, 26 лв. Предвид гореизложеното дължимата лихва по т. 7.2 от договора преди срока на предсрочната изискуемост и лихвата за забава до датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, следва да бъде уважена до установения размер от 50, 84 лв. (30, 58 лв. + 20, 26 лв.), като до претендирания размер от 61, 38 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Имайки предвид гореизложеното, по несъмнен начин в процеса на доказване в настоящото исково производство е установен правнорелевантният факт, че ищецът е изпълнил своето основно договорно задължение за предоставяне (отпускане) на ответника на кредит при кредитен лимит от 500 лв., поради което е възникнало насрещното правно задължение картодържателят да върне на кредитната институция усвоения кредит от уговорения кредитен лимит, поради което в полза на кредитора ищец е възникнало вземане за непогасения остатък от усвоения кредитен лимит от 447, 53 лв.

Що се отнася до релевираните от особения представител на ответната страна възражения, следва да се има предвид следното:

В подписания между страните Договор за кредитна карта за физически лица №CCIR-411-00167-2017г. От 22.08.2017г. изрично е договорено в Раздел II Условия по договора - чл.6 и чл.6.1, че Банката едностранно, еднократно и автоматично по нейна преценка има правото да удължи правото на ползване и възобновяване на кредитния лимит за срок от още 24-месеца, при спазване на всички останали членове от договора за кредит в случай че кредитополучателя не е направил изрично прекратяване на договора с изтичане на срока упоменат в договора който е 31.08.2019г. Липсват доказателства за изрично изявление за прекратяване на договора за кредитна карта от страна на кредитополучателя, още повече, че съгл. заключението на вещото лице усвояване на суми е извършвано и след срока на действие на договора – 31.08.2019 г. следователно следва да се приеме, че банката надлежно

е пристъпила към обявяване на предсрочна изискуемост с ПДИ от 07.07.2021 г., която е настъпила с фингираното за длъжника връчване, считано от 08.09.2021 г.

Конкретният договор за кредит е сключен при действието на Закона за потребителския кредит, обн. ДВ, бр. 18/05.03.2010 г., в редакцията му от 29.07.2016 г.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7-9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Анализирано съдържанието на договора отговаря на изискванията на чл. 11, ал., т. 1 – 10 и т. 20 ЗПК, тъй като съдържа дата и място на сключването, вид на предоставения кредит, индивидуализация на страните, срок на договора, общия размер на кредита и начин на усвояването му, размер на ГЛП и ГПР, фиксиран от и в рамките на ГЛП, информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, както и информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка за извършените и предстоящите плащания, като е уредена и възможността за упражняване на отказ от договора.

Безспорно изискването на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК налага императивното изискване ДПК да съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. В конкретния случай обаче, доколкото за целия срок на договора е договорен фиксиран лихвен процент, липсва задължение погасителния план да съдържа информация за последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми. С договора е установен фиксиран лихвен процент, поради което не е необходимо да се съдържа и методика за изчисляване на референтен процент, съгласно чл. 33а от ЗПК /чл. 11, ал. 1, т. 9а/.

Предвид спецификата на револвиращия кредит, за него не се изготвя и погасителен план, тъй като не е известно какъв ще бъде размера на сумата, която ще бъде усвоявана и съответно ще се прави частично или цялостно плащане, вкл. и датата, на която ще се бъдат теглени сумите, както и датата на погасяване.

Действително съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от ЗПК, Общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит, като всяка страна се подписва от страните по него, но доколкото ДПК съдържа достатъчно изчерпателно предвиденото от закона задължително съдържание, липсата на ОУ не обосновава недействителността му.

Следователно, процесният договор е действителен по аргумент на противното основание, съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗПК.

Следователно и предвид настъпилата изискуемост на задълженията по договора за кредит с обявяването ѝ на длъжника, в полза на ищеца е възникнало претендираното субективно материално право за връщане на заемната сума по договора за кредит.

Съдът намира, че е възникнало и задължение за заплащане на лихва в размер на 50, 84 лв. за периода от 16.02.2021 г. до 18.02.2022 г.

В производството по делото не са изложени твърдения за осъществено от страна на ответника – длъжник заплащане на задължението по процесния договор, нито са представени доказателства, съотв. направени доказателствени искания за установяване на това обстоятелство. Следователно предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК следва да бъдат уважен изцяло, претенцията за лихва следва да бъде уважена до размера от 50, 84 лв., като до претендирания размер от 61, 38 лв. искът следва да бъде отхвърлен, като бъде присъдена и законна лихва върху главницата до

окончателното изплащане на вземането.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца, съобразно уважената част от иска, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално сторените, както в настоящото съдебно производство разноски, така и тези в заповедното производство по ч. гр. д. № 151/2022 г. по описа на Районен съд – Карнобат – арг. т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските за заповедното производство – относно размера им, както и разпределя отговорността за заплащането на тези разноски съобразно с отхвърлената и уважената част от иска. В заповедното производство ищецът е доказал сторени разноски в размер на 157 лв. (25 лв. държавна такса и 132 лв. адв. възнаграждение). В исковото производство ищецът е доказал заплащането на държавна такса в размер от 25 лв., адвокатски хонорар с ДДС 360 лв., депозит за особен представител 400 лв., депозит за вещо лице в размер на 250 лв. Разноските му следва да бъдат присъдени, съразмерно с уважената част от претенциите.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът също има право на разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска, но искане за присъждането им не е било направено.

Така мотивиран, Районен съд Карнобат

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД, че М. Д. Д. с ЕГН ***** и адрес в ***** дължи на „УниКредит Булбанк“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „Св. Неделя“ № 7, регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК 831919536, чрез пълномощник адвокатско дружество „Б. и Стоянова“ чрез представляващия адвокат И. Б., БАК с адрес на кантората: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ №16, ет. 2, офис 206 сумата от **447, 53 лв.** главница ; сумата от **50, 84 лв.** – лихва за просрочена главница за периода 16.02.2021 г. до 18.02.2022 г. , ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена Заповед № 99 от 18.02.2022 г. по ч. гр. д. № 151/2022 г. по описа на Районен съд – Карнобат, **КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКА** за вземането за лихва за просрочена главница до претендирания размер от 61, 38 лв.

ОСЪЖДА М. Д. Д. да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на „УниКредит Булбанк“ АД сумата от 157 лв. – разноски в заповедното производство по ч. гр. д. № 151/2022 г. по описа на Районен съд – Карнобат и сумата от 1 013, 56 лв. – разноски в исковото производство по гр. д. № 194/2023 г. на Районен съд – Карнобат, съразмерно с уважената част от исковете.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Карнобат: _____

